

Svatá Hora

6

2014

ročník
LI

Nezaleknout se překážek • Rozhovor s Petrem Blažkem • Dobrá kniha

OBSAH

Úvodník

Nezaleknout se překážek **3**

Představujeme vám

Rozhovor s Petrem Blažkem **4**

Ze Svaté Hory

Radost z maličkostí **8**

Milosti Panny Marie v obrazech **10**

Pohledy do svatohorských kupolí **16**

Zprávy ze Svaté Hory **19**

Spiritualita

Dobrá kniha **13**

Advent – úžasné očekávání **20**

Svatý Jan **21**

Svátek Mláďátek **22**

Informace

Editorial **7**

Informace k rekonstrukci **23**

Zpívání u jeslíček **24**

Exercicie, poutě, bohoslužby **25**

Fotografie
na titulní straně
časopisu:

Soška Panny Marie
před svatohorským
betlémem

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Připravte cestu Pánu,
vyrovnejte mu stezky!
Každé údolí ať je zasypáno,
každá hora a každý pahorek srovnán;
kde je co křivého, ať je narovnáno,
cesty hrbolaté, ať se uhladí!

(Lk 3,4)

Nezaleknout se překážek

Vážení čtenáři,

končí se další kalendářní rok. Jistě obvyklá příležitost bilancovat, což – obvykle chápáno – znamená s hlavou sehnutou k zemi uvažovat o svých nedostacích: vždyť tak nám to často bývá kázáno (jako reakce na snad až příliš přebujelé silvestrovské veselí, směřující k oslavám faktu, že jsme se oně až magické změny poslední číslice označení roku zase dožili). Jistě, už židovský svátek Roš ha-šana s jeho troubením na šofar, beraní roh, a následné dny pokání, kdy knihy jsou otevřeny a je na každém, aby uspořádal své účty s Věčným, je pro nás křesťany prapůvodem tohoto novoročního zpytování. Avšak kladu si otázku, zda právě ono „sehnutí hlavy k zemi“ není věcí, kterou by bylo třeba zpytovat. Možná by bylo naopak lépe hlavu pozvednout a zahledět se do luceren v letošním čísle časopisu tolik skloňovaných svatohorských kupolí s prosbou „Mluv, Pane.“ A poučení pohledem na velmi lidová vyobrazení zázraků v klenbách svatohorských ambítů abychom byli posílení v naději, vždyť kolik zcela běžných životních situací, v nichž se na přímlyvu Matky Boží dostalo zcela obyčejným lidem pomoci, je zde vyobrazeno?

Vzhledem k tomu, jakým způsobem a v jaké době vznikala poslední tři čísla tohoto časopisu, přál bych sobě i Vám, vážení čtenáři, a neméně kolegům, kteří budou v ediční činnosti časopisu pokračovat v době následující, aby měli odvalu a nezalekli se překážek. Abychom všichni pokračovali v tvorbě dobrých věcí s hlavou sice pokorně, ale vztyčenou, a s pohledem upřeným vzhůru, protože jen odtud nám – s naším přispěním – může přijít skutečná a pravá Pomoc.

Pavel Šmolík

Rozhovor s Petrem Blažkem

Rozhovor s Petrem Blažkem, vedoucím Diecézního centra mládeže při biskupství plzeňském a varhaníkem.

Pracuješ nyní jako vedoucí Diecézního centra mládeže při biskupství plzeňském. Jak ses k tomuto povolání dostal?

Ta cesta byla složitá. Nikdy bych si nebyl myslel, že bych toto mohl dělat, pastorační mládež byly obory, kterým bych se vždy raději vyhnul. K práci s mládeží jsem měl i výhrady, ale moje předchůdkyně si mě vyhlédla a půl roku mě přemlouvala, až mě nakonec přemluvila. Říkal jsem si, že to nejprve vezmu na půl úvazku, ale když jsme šli podepsat smlouvu, řekla mi: „Stejně za to není moc peněz, vezmi to na celý úvazek.“ Tak jsem to vzal a od té doby jsem tady. Po nějaké době, tuším, že to byl rok a půl, tehdejší vedoucí povýšil na biskupského vikáře pro pastorační a já se dostal do vedoucí funkce.

Jakou činnost vlastně vyvíjíte?

Děláme všechny možné akce s mládeží. Primárně zaštiťujeme akce pro mládež na diecézní úrovni, to znamená například každý ročník setkání mládeže s biskupem, nebo i jiné akce, které mají celodiecézní charakter, třeba sportovní akce jako volejbalový nebo fotbalový Biskup cup nebo i společenské akce, třeba ples. Velmi důležitou akcí je také kurz pro animátory, na němž se snažíme školit a vychovávat nové vedoucí mládežnických kolektivů.

Biskup cup, to zní pěkně...

Možná si čtenáři řeknou, proč Petr Blažek, vedoucí Diecézního centra při biskupství plzeňském, a rozhovor pro časopis Svatá Hora. Ale kdo z věřících v Čechách nikdy nebyl na Svaté Hoře, že? Jaký je tvůj vztah ke Svaté Hoře? Ví, byli jsme tam i spolu a jezdili jste tam i s mým předchůdcem na postu regenschorio plzeňské katedrály Mirkem Pšeničkou na chorální soustředění. A dál?

Moje první vzpomínky sahají do doby pozdního komunismu, kdy jsme tam jezdili na poutě s rodinou. Z té doby mám takovou jednu pikantní historku: vyrazili jsme jako obvykle vlakem a když už jsme byli na nádraží, tak jsme zjistili, že nějakým způsobem utekl náš pes a je tam s námi na nádraží. Zároveň jsme se ale měli tenkrát setkat s další částí rodiny. Nechat si ujít si pouť se nám nechtělo, a protože vracet se domů se psem už nebylo možné, tak jsme ho zkrátka vzali s sebou. To bylo ještě v té době, kdy na Svaté Hoře nebylo tolik cedulí, že je psům vstup zakázán.

S jakým psem?

No, takové jaksi vesnický ušlechtilé plemeno...

Ono by spíš na těch cedulích mělo být napsáno „Vstup zakázán majitelům psů, kteří nemají soudnost...“

...tak na bohoslužbu jsme ho tehdy nevzali, ale zkrátka tam byl na Svaté Hoře s námi.

A samozřejmě i na Svaté Hoře byla nějaká setkání mládeže, účastnil ses něčeho takového?

Ta velká setkání v devadesátých letech se konala ještě v dobách, kdy jsem s pastorační mládeží neměl co do činění, takže na nich jsem nebyl. Ale v pozdějších letech jsme dělali nějaké obnovy s Mons. Josefem Žákem (gen. vikář plzeňské diecéze, pozn. ed.) v exercičním domě. Můj osobní vztah ke Svaté Hoře poté, co jsem během let poznal další poutní místa v České republice, je jaksi výjimečný. Svatá Hora podle mne má takové, řekl bych, výsostné postavení. Tento dojem jsem získal také během týdenního pobytu, který jsem tam strávil v rámci kurzu pro varhaníky. Tehdy jsem si uvědomil, že unikátnost Svaté Hory spočívá v tom, že je vyvýšena daleko od světa, ale ne zas tak daleko, takže když člověk potřebuje jít do civilizace, je za deset minut ve městě. Což jiná naše významná poutní místa nenabízejí. Některá jsou buď přímo uprostřed ruchu a dění, a není tam tedy žádaný klid, anebo třeba Svatý Hostýn je zase tak strašně daleko od světa, takže do civilizace se člověk během týdne vůbec nedostane. I kdyby chtěl třeba někoho potěšit nákupem květiny nebo čokolády.

Ještě jsem se předtím zapomněl zeptat: když jste to diecézní centrum pro mládež, tak co to vlastně je ta mládež? To je taková složitě popsatelná skupina...

Mládež jsou lidé, kteří se necítí být dětmi, ale zároveň se ještě tak trochu ztrácejí nebo nenacházejí ve světě dospělých. Mládež jsou mladí lidé, kteří zjišťují, že jejich základní společenství není jenom rodina, ale touží po kontaktu s vrstevníky. Je důležité, aby na této úrovni kontaktu s vrstevníky žili také nějaký duchovní a náboženský život.

Pokud mohu, ještě bych se na chvíli vrátil k tomu, co děláme...

V našich polních západočeských podmínkách, misijních podmínkách, farnosti často nefungují ideálně. Ideální stav je, když každá farnost dokáže pastorační mládeže zajistit sama, což znamená, že tam vznikne nějaké fungující společenství mládeže, kde se ti lidé mohou cítit jako doma. Ale v našich podmínkách jsou tam často ti mladí sami, třeba jen jeden nebo dva. Tyto duchovní potřeby jim ta farnost nemůže naplnit. V tom případě je úloha diecézního centra mládeže také suplovat to, na co farnosti nemají síly, takže vlastně sdružovat víc farností dohromady.

Takže se vytváří jakási větší spádová centra?

Ano, nebo pastorence na úrovni vikariátu. A jak zněla ta otázka?

Když bychom se vrátili ještě ke Svaté Hoře. Svatou Horu znáš, samozřejmě, že jsi tam byl už víckrát, dokonce i na delší dobu, což znamená varhanický kurz, soustředění, asi i nějaké poutní akce teď v tvé funkci... Jak vidíš mariánskou úctu nebo co pro tebe Maria znamená? Potažmo tedy mariánské poutní místo?

Maria je pro mě někdo, kdo je velice blízko Bohu a to bych řekl, že je to důležité. Je sice pravda, že mariánská úcta není každému vlastní, ale i u naší mládeže vidím, že u nemalého procenta je zájem právě o ni. Zkrátka mariánská úcta byla, je a bude.

Další velkou částí tvého života je liturgická hudba, že? To je oblast, která je nám oběma společná. Jak vidíš situaci liturgické hudby v současné době, s čím se setkáváš třeba u mládeže?

Obecně bych řekl, že se setkávám s velkým nezájmem o liturgickou hudbu. Těch, kteří se o duchovní a liturgickou hudbu zajímají, je velmi málo. Většinou lidí je víceméně jedno, co při liturgii zazní, a jsou schopni přijmout všechno, hudbu dobrou i špatnou. Není to dobře, ale asi neznám recept, jak to změnit. Skoro mám pocit, že snahy to změnit často vedly především k tomu, že došlo k vyhoceným sporům, které stejně nic nevyřešily.

Nemyslíš si, že to je promítnutí obecného stavu přijímání dobrých i špatných věcí bez výběru? Dokážou věřící rozlišovat a hledat při liturgii pravou kvalitu?

Myslím, že rozlišovat dokáží, ale obecně bych řekl, že když při té mši něco zazní, tak je všem vlastně jedno, co to je. Ale když uslyší něco opravdu hezkého, toho si potom všimnou i hluchí lidé. Pak je druhý extrém, když zazní něco hodně špatného, toho si všimnou také všichni. Bohužel se ale i v tomto případě najdou lidé, kterým se to líbí.

Mluvil jsi o dalších poutních místech, která jsi poznal. Pohybujeme se sice v okruhu svatohorském, ale zmíníš třeba poutní místa plzeňské diecéze. Myslím si, že se o nich moc nemluví, ani moc neví, protože je to diecéze mladá.

Je jich tu několik. V minulém roce byla dokonce vydána i taková publikace, která je sice útlá, ale plná informací a poutních míst. Jmenuje se „Putování je in“. Kdybych měl jmenovat ta nejvýznamnější, tak hned tady kousek od Plzně máme Kladrubský klášter. Kousek dál je Tepelský klášter, který se právě velmi rozsáhle rekonstruuje, stojí to mnoho miliard. V roce 2015 bude nově otevřen.

Ta rekonstrukce směřuje k opravě „památky“ nebo má nějaký smysl v dalším využití - třeba pastoračním?

Jedno s druhým. Granty, které na to byly určeny, byly spojené s tím, že tam vznikne nějaké, řečí tohoto světa, školicí středisko. My říkáme, že se tam rozběhnou i nějaké pastorační aktivity.

Čili tam bude vytvořeno zázemí pro setkání skupin?

Ano. A toto místo je významné tím, že je tam i hrob patrona diecéze a zakladatele tohoto kláštera, blahoslaveného Hroznaty. Do tohoto kláštera se každé září konají diecézní poutě.

Další významný svátek a jeho mučednická smrt zase souvisí s klášterem v západočeských Kladrubech...

S tímto místem je spjat sv. Jan Nepomucký. Tehdy v Kladrubech zemřel starý opat a Václav IV. měl představu, že tam omezí moc pražského arcibiskupa, a to tak, že v Kladrubech vznikne nové biskupství. Arcibiskup Jan z Jenštejna byl ale právě mimo Prahu a jeho generální vikář Jan Nepomucký rychle posvětil volbu nového opata, takže nové biskupství podle vize krále Václava IV. tam vzniknout nemohlo. Jan byl proto potom umučen.

Komu jsou zasvěceny tyto kostely?

Oba jsou mariánské – Teplá je zasvěcena Zvěstování Páně a chrám v Kladrubech Nanebevzetí P. Marie.

Čili jsou to vlastně také Mariánská poutní místa. Potom určitě jsou ještě nějaká další význačná místa?

Třeba Chlum svaté Máří, což už je druhý břeh Ohře, tedy Podkrušnohoří. To je místo, které je stále hodně využíváno jako poutní místo, bohužel tam ale jezdí hlavně německá část obyvatel. Jsou to bývalé Sudety.

A kromě Chlumu?

Jinak máme v diecézi několik loret, například nově opravenou loretu v Boru nebo v Hroznatově, v Chebu. A potom na Domažlicku je poutní místo Svatá Anna na Tannaberku u Všerub a nesmíme zapomenout na Svatého Vavřínečka u Domažlic se slavnou Vavříneckou poutí. Jistě i další místa, nemohu je teď všechny vyjmenovat.

Kdy se chystáš na Svatou Horu?

Konkrétní termín poutě zatím ještě neznám, ale je pravda, že v posledních letech se mi daří minimálně jedenkrát do roka se na Svatou Horu podívat.

Takže máš i osobní poutě?

Většinou je to s něčím spojené, ale není to soustředění sboru. Letos už mám splněno, ale doufám, že se další příležitost zase brzy naskytne.

Ale nikdy není splněno natolik, že by nebylo možné se tam podívat ještě znovu...

Určitě.

Petra Blažka se ptal Pavel Šmolík

Vážení čtenáři,

lidský život je plný mnoha překvapení a neočekávaných okolností. A právě v důsledku takovýchto okolností se vám poslední tři čísla časopisu Svatá Hora dostávala do ruky s velkým zpožděním. Omlouváme se vám za to a doufáme, že situaci způsobenou závažnými personálními změnami a přerušením práce redakční rady časopisu se nám, bývalým spolupracovníkům, podařilo překlenout a v příštím ročníku bude časopis již vycházet k vaší radosti opět v obvyklých termínech.

Pavel Šmolík

Učím se mít radost z maličkostí

radost z maličkostí

V posledních několika letech jsem hodně přemýšlel, jestli jdu v životě už konečně tou správnou cestou, a hledal jsem odpověď všude možné, ale jen málo jsem naslouchal svému srdci. Dnes už jsem trochu moudřejší a vím, že ta správná cesta v životě není vždy dojit k lidsky vytouženému cíli, ale často jsou to takové malé střípky, věci a situace, kterým nepřikládáme žádnou důležitost, zdají se nám často jako úplně maličkosti, a ty přece nemohou určit směr naší cesty. Myslím, že díky tomu je často a rychle zapomínáme nebo je jednoduše vymažeme z paměti.

Lhal bych sám sobě, kdybych říkal, že nemám žádný vytoužený cíl, kam bych chtěl jednou dojít a být při tom navíc šťastný a naplněný radostí z dosaženého úspěchu. Zažil jsem však několik trpkých zkoušek, které mi ukázaly, že pro tak hezky připravenou cestu nejsem dostatečně silný. Dobrý Bůh mi v různých zkouškách naznačil, že s Ním jsem silnější, a pochopil jsem, že má se mnou svůj plán. Od té doby se snažím prožívat každodenní maličkosti s Tím, který si mne vyvolil a je nejlepším průvodcem a také velmi dobrým učitelem a rádcem na mé cestě.

Teď mi dovolu, abych na chvíli odbočil, i když je to také zamyšlením k tématu. Určitě mi dáte za pravdu, že se velká část našeho života skládá z různých setkání. Už jako plod v matčině lůně se hmatatelně setkáváme se svojí maminkou, slyšíme její hlas, cítíme její lásku, poznáme, když se zlobí, a víme, když má radost. Nejrůznějších příležitostí, kdy se s někým setkáváme, je bezpočet. Na mé cestě životem bylo takových setkání už také velmi mnoho. Dostalo se mi možnosti setkat se s lidmi nejrůznějších povah, různé barvy pleti, různého věku... Mluvil jsem s lidmi učenými, sečtělými, chytrými i vychytralými, s lidmi milými, pokojnými, s lidmi zdravými, nemocnými i umírajícími. Mluvil jsem dokonce se zloději, rváči a setkal jsem se tváří v tvář i s vrahem. Možná mi nebudete věřit, ale zjistil jsem, že byt jsou to lidé tak různí, mají přece jedno společné. Je to vytoužená cesta životem, kterou si v dětství naplánovali. A věřím, že k tomu patří i dobrota, láska a chuť druhému pomoci. Na některých je to dobře vidět, u jiných je to schované někde pod kůží a u dalších ukryto hluboko v srdci, které časem v trpkých zkušenostech života otupělo. Ale všichni to mají vlastně na dosah ruky. Jak ale poznat, že i já v sobě tyhle dary mám? My, lidé, máme potřebu si všechno nějak ověřovat, málo věříme sami sobě, snad je to u člověka normální.

Jeden příběh z mého života vypovídá sám o sobě o všem, co jsem dostal do vínku, o hřivnách, které mi Pán svěřil. Nějakou dobu jsem pracoval jako ošetřovatel u zvířat. Byla to taková malá zoologická zahrada. Denně jsem chodil krmit pávy, králíky, morčata, kozy, želvy. Ke všem jsem chodil rád, mým nejmilejším tvorem se však stal třináctiletý valach Filip. Je to živý tvor a má právo žít stejně jako každý jiný. Zažil ale pána, který si na něm vyléval zlost a často ho trápil bitím a týráním. Přesto si tento můj kamarád našel cestu, jak mi dával najevo to, že dobře ví, kdo skutečně jsem, a vycítil, že ho mám rád. Dodnes nevím jak je to možné, ale vždycky, když jsem k němu přicházel a byl jsem ještě daleko, že mne nemohl vidět, zdravil mě radostným zařeháním. Když jsem vzal do ruky kosu a začal brousit její čepel, nenechal se zastavit, jakou měl radost, přímo výskal radostí. Kdo se vyznáte v koních, asi víte, že kůň celkem mlčenlivý tvor. Nebyl jsem jenom tím, kdo mu dává seno, vodu, kdo mu kydá, kdo ho hřebelcuje a kdo se stará jen o to základní. Vždycky jsem si našel čas, přišel jsem

až k němu, hladil jsem ho mezi očima, na krku a nechával se hladit i na přední noze, když s ní žadonil, že chce ještě nějaký pamlsek. Seděl jsem u něj a povídali jsme si. Nebojte, nejsem blázen. Ono to skutečně jde. Zvíře, na rozdíl od člověka, neumí lhat a přetvářet se, mluví na vás tou svojí řečí tak přímo a srdečně, že se časem naučíte mu rozumět. Alespoň u mě to bylo dost rychlé a spontánní. A byl to on, Filípek, kdo mi ukazoval cestu, říkal mi, co dělám dobře a co je špatné. A myslím, že tehdy jsem objevil někomu dávno známou skutečnost, že i tady platí staré přísloví: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“. Z obrázku jistě poznáte, že to není jenom nějaký kůň, je to jedinečný živý tvor, který dostal dech života od stejného Pána tvorstva jako já nebo Ty nebo kdokoli jiný. Věděli jste, že kůň se umí ukládat ke spánku někdy podobně jako my, lidé? Asi večer dlouho koukal na televizi, protože tohle, co vidíte, se stalo v 11 hodin dopoledne. Tiše jsem pozoroval a fotil.

Musím říci, že dodnes z toho čerpám a dává mi to odvahu a sílu učit se být za všech okolností stejně upřímný a silný jako Filip, mít sílu se ráno znovu postavit na nohy a jít tam, kam mne Bůh posílá.

Dnes je má radost o to větší, že mohu pracovat a žít na tak krásném místě, v tak promodleném prostředí a mezi tak různými lidmi jako tady, na Svaté Hoře. Ve skrytu duše v sobě nosím ty malé okamžiky, kdy jsem byl v životě skutečně šťastný, a prosím každý den Matičku Svatohorskou, aby mě zachovala takového, jaký jsem, člověkem, který někdy dělá chyby, ale i člověkem, který se snaží druhým pomáhat a předávat tu tichou radost srdce, kterou čerpám právě z každodenních maličkostí. Kež se to daří i vám a nemějte strach, že když upadnete pod tíhou úkolů a zkoušek, že zůstanete ležet, protože i kdyby nešel právě nikdo okolo, máte vzpomínky a srdce, ve kterém je ukrytá touha konat dobro, a tak se to líbí i Bohu a On, je-li to Jeho přání, nám vždy pomůže zase vstát.

Je mi radostí, že vám mohu v tomto předvánočním čase napsat pár řádků pro potěchu duše a těším se na setkání v basilice. Také bych chtěl tímto vzkázat Honzovi Hassmanovi, že se snažím ho dobře zastupovat a že mu přeji Boží požehnání a uzdravení na přímluvu Svatohorské Panny Marie.

Váš kostelník Jiří

Milosti Panny Marie v obrazech

Svatohorský komiks

Svatohorský komiks

Svatohors

Stojíme u brány do Pražské kaple a na procházce po vyobrazeních milostí Panny Marie Svatohorské se dostáváme do Jižního křídla ambitů. Na rozdíl od křídla východního, kde převažovaly výjevy zobrazující neštěstí způsobené pádem – tedy neštěstí ze vzduchu, čekají nás nyní výjevy, jež zobrazují zázraky, kde Panna Maria pomohla v neštěstí způsobeném divokými zvířaty, zlými lidmi, nepřátelským vojskem a morem – tedy neštěstí na zemi. Pojdme si nyní prohlédnout první tři...

21.

První obraz hned nad východem z kaple Pražské představuje muže za mřížemi žaláře, k němuž pospíchá muž s listinou.

Obraz znázorňuje událost, zapsanou v českých letopisech r. 1730. Tam čteme: „Václav Ditrich, měšťan poděbradský, nevím z jaké příčiny, byl od svých nepřátel do arestu dán; tam tři léta v poutech seděl a v tom stavu mnoho úzkostí, jak na těle, tak na duši vystál, a ačkoliv nevinný byl, přece dříve vysvobozen nebyl, až oba jeho protivníci smrti umlkli.

Potom teprve ten bídný člověk za nevinného uznán byl a propuštěn. Přijal od soudu výpověď nevinnosti a zproštění svého, ale nechtěl vyjíti bez pout, kterých sobě na památku vyžádal a aby dokázal, kterak Rodičce Boží Svatohorské zavázán byl, již on za svou vysvoboditelkyni po Bohu uznával, nebo se jí slibem zavázal, že až vyjde na svobodu, na svých protivnicích mstít se nebude. Když tedy pouta obdržel, zase na nohy je vloživ, s nimi na Svatou Horu putoval a sebe s pouty Rodičce Boží, která jej vysvobodila, obětoval.“ Muž s listinou nese mu ono úřední prohlášení jeho nevinny.

22.

Vlevo od zmíněného obrazu je vymalované neštěstí se splašeným potahem. Vidíme tu koně, jak v divokém běhu uhánějí přes pole, vlekouce za sebou překocené pluh a oráče. Za tím uhánějí dva jezdci a lidé, jakoby chtěli splašené koně zachytit. Také pes utíká za potahem.

Zde je zobrazen vzrušující událost, zaznamenaná v latinském rukopise roku 1657: „Havel Audek z Mníšku byl při orání, když se koně splašili a on kolem krku do provazu zapleten, spolu s pluhem od splašených koní smýkán, ale přece z nebezpečí života vyvázl.“ Na tento výjev hleděl urozený pán Servác Engel z Mníšku a ten při-

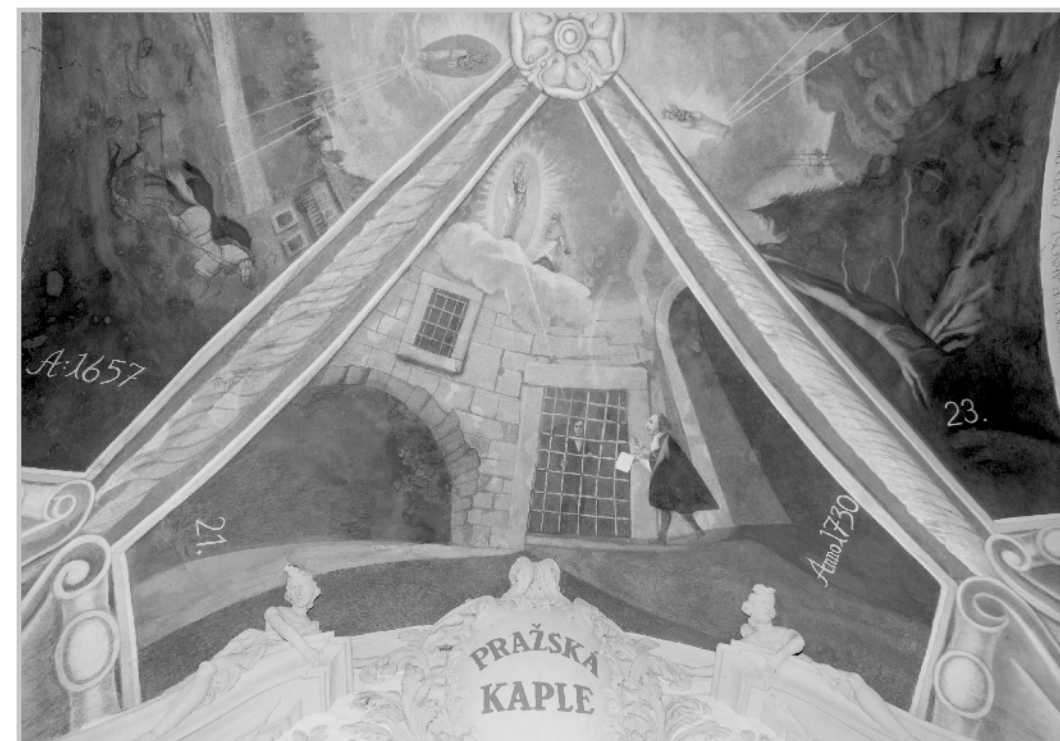
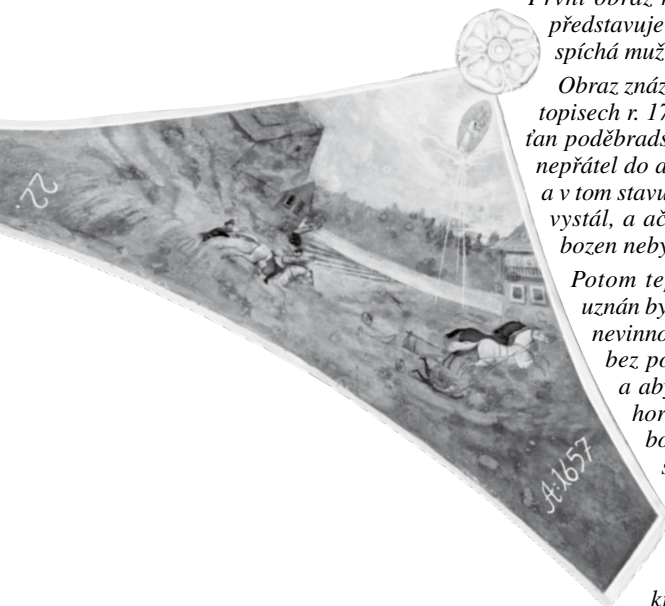
sel tři léta později, tj. r. 1660, spolu se svými poddanými v procesí na Svatou Horu. v čele průvodu nesli obraz, představující toto dobrodíní, Matičkou Svatohorskou prokázané. Celé to neštěstí způsobil vlastně pes, který koně splašil. Když pan Engel viděl, že snad bude oráč od koní pošlapán, aneb pluhem přejet, zaslíbil se na Svatou Horu a ihned bylo nebezpečí zažehnáno.

23.

Obraz na protější straně představuje osamělé jezdce uprostřed hustých lesů. Jezdec vzhlíží k Rodičce Boží Svatohorské, od níž vyzářejí naň paprsky.

Obraz vztahuje se na událost, zaznamenanou v kronice Svaté Hory na rok 1679: „Pan Jiljí Včela z Knihnice na Moravě bloudil v noci samotný v lese a upadl mezi tři vlky, kteří mu z cesty ustoupiti nechtěli. Nemohla ani zpět ani mimo jít, nic jiného si nemyslel, než že od nich roztrhán a sežrán bude. Vtom přišla mu na mysl Svatohorská Panna Maria; proto hned se jí důvěrně poroučel a zplna hrdla křičel: „O Ježíši, ó Maria Matko Svatohorská, nedejte mi na těle i na duši zahynouti!“ Tohoto křiku tak se vlci ulekli, nejinak než jakoby zbraní zahánáni byli, utekli a tím jej z nebezpečí vysvobodili“ Později přišel pan Včela na Svatou Horu a tam to kněžím vypravoval.

P. Využitím textu P. Václava Smolíka CSsR připravil Mikoláš Troup

23

Dobrá kniha

Michèle Persane-Nastorg

Marie de Saint Exupéry – hvězda Malého prince

Karmelitánské nakladatelství 2014

„Je srpen 1970. Natáčíme v Provinci dokumentární film věnovaný Antoinovi de Saint Exupéry. Jeho matka, které je devadesát pět let, za námi přijela do zámku La Mole, kolébky předků z otcovy strany, kde prožila mládí. Požádala jsem ji, aby byla tak hodná a vyprávěla o dětství svého syna dvěma sedmiletým chlapcům, sedícím jí u nohou ve stínu platanu.“

Marie de Fonscolombe, provdaná de Saint Exupéry, byla opravdu výjimečná žena. Pocházela ze šlechtického rodu, po svých předcích zdědila hudební vlohy, byla nadanou malířkou, psala poezii. Kniha začíná živou vzpomínkou na její sedmé narozeniny v zámku La Mole v Provence. Zde prožila šťastné dětství ve svorné rodině, zde zasadila dnes již majestátní platan, o který se nyní opírá a jehož kůru hladí při vyprávění o dávných časech.

Marie se narodila v roce 1875 a v jedenácti letech ji k sobě vzala prateta, hraběnka Gabrielle de Tricaud, rozená Lestrangle, která patřila k nejstarším rodům francouzské šlechty. Byla to velmi bohatá paní, díky níž mohla Marie navštěvovat penzionát Sacré-Coeur a vyhlášenou školu výtvarných umění, kde brzy vynikla. Učitelkou jí byla bývalá žačka Manetova. Po ukončení studií se vrátila domů s diplomem ošetřovatelky a již tehdy se začala věnovat péči o nemocné, což se později stalo jejím posláním.

V roce 1896 se vdala za Jeana de Saint Exupéry, okouzujícího, elegantního a společenského šlechtice. Podle přání pratety, paní de Tricaud, se svatba konala na zámku v Saint-Maurice, v jejím letním sídle. V únoru 1897 se manželům narodila první dcera Marie-Madeleine (Mimma), za rok dcera Simone (Monot). Marie dala slib svatému Antoninovi a velmi si přála, aby třetí dítě byl chlapec. Její přání bylo vyslyšeno a syn, narozený v roce 1900, dostal jméno Antoine (Tonio).

„Tonio byl nádherné dítě, měl hnědé oči, dlouhé řasy, pěkně tvarovaná ústa, čelo široké, světlé, kudrnaté vlasy, ohrnutý nosík. Zdraví měl znamenitě a rostl bez problémů. Jakmile začal chodit, často utekl chůvě, aby odběhl za maminkou. Byl to první projev něžnosti, která nikdy neochabla.“

Po Antoinovi přišel François a v roce 1903 nejmladší dcera Gabrielle (Didi). Rodinné štěstí ale netrvalo dlouho. Při cestě z Paříže v roce 1904 vikomt de Saint Exupéry náhle zemřel. Marie se drsným zásahem osudu ocitla sama s pěti dětmi ve věku od osmi měsíců do osmi let. Po smrti manžela se usadila v otcovském domě a věnovala se plně výchově a štěstí svých potomků. Často usedala k malířskému stojanu. Antoine seděl na zemi blízko ní, prosil ji o nějaký příběh a už tenkrát projevoval originální představitelství. K šestým narozeninám mu Marie darovala ilustrovanou knihu o pralase. Jeden obrázek na něj obzvláště zapůsobil. Znázorňoval hroznýše, jak polyká šelmu. Text vysvětloval, že hroznýši svou kořist nežvýkají a po jejím pozření spí bez hnutí celých šest měsíců. To inspirovalo Antoina k první kresbě: barevnou tužkou nakreslil čáru zakřivenou jako had a na konci byl balón. V jeho představě to byl hroznýš, který spolkl slona. Ukázal své „dílo“ dospělým. Rozeznali v něm jen klobouk. Vzpomínka na ono zklamání ho později inspirovala k začátku „Malého prince“.

Po smrti otce se Marie s dětmi přestěhovala do sídla pratety v Saint-Maurice. Sama své děti učila kreslení a katechismus a vyprávěla jim biblické dějiny. Dopoledne

bylo vyhrazeno hodinám s učitelkou. Odpoledne si děti hrály venku nebo byly na procházce v přírodě. Zdraví Mariiny nejstarší dcery se zhoršovalo, již od dětství trpěla nechutenstvím a horečnatými záchvaty. Na konci léta 1909 Marie přijala nabídku svého staříčkého tchána. Odjela se syny k němu do Le Mans a nechala je zapsat do jezuitské koleje. Ve třinácti letech napsal Antoine práci na volné téma „Odysea jednoho cylindru“. Byl odměněn cenou za nejlepší školní písemnou práci z literatury. *„Narodil jsem se ve velké továrně na klobouky. Několik dní jsem podstupoval všechna možná muka: stříhali mě, natahovali, natírali. Nakonec mě jednou večer poslali s mými bratry k největšímu kloboučníkovi v Paříži. Dali mě do výlohy... Tak jsem se leskl, že se ani jedna žena jdoucí kolem neopomněla ve mně prohlédnout jako v zrcadle...“*

Po vypuknutí války v roce 1914 využila Marie svých zkušeností ošetřovatelky a zřídila na nádraží v Ambérieu ošetřovnu pod záštitou Červeného kříže. Po celou válku přijímala a ošetřovala vojáky vracející se z fronty. Zároveň podporovala a často navštěvovala syny v internátu. Chlapci tam byli nešťastní, a tak Marie hledala ve Francii jinou školu. Nakonec se rozhodla pro Švýcarsko a poslala je k marianistům do vily Saint-Jean ve Fribourgu. Několik týdnů po svých patnáctých narozeninách však François dostal trvalé horečky a zanedlouho doma zemřel. Antoine stále v duchu slyšel Françoisova slova: „Nelekej se... Já netrpím. Nemám bolesti. To dělá jen mé tělo“. Tato poslední bratrova slova vložil Saint Exupéry do úst Malému princovi. *„Chápeš? Je to příliš daleko. Nemohu s sebou brát tělo. Je příliš těžké.“*

V roce 1920 hraběnka de Tricaud zemřela a Marie zdědila Saint-Maurice. Antoine požádal o službu u letectva. Přidělili ho do sekce mechaniků ve Strasburku, ale jeho tížností bylo stát se pilotním žákem. Vyžadoval stále více peněz a Marie se mu snažila vyhovět, i když to bylo nad její možnosti. Brzy se zapsal do Francouzské letecké společnosti jako zatímní pilot. Létal většinou kvůli fotografickým reportážím. V každém dopise matce psal o létání, o štěstí, když letí nad zemí. Na obloze byl plný radosti, šťastný a zapomínal na denní starosti a život bez lesku. Jen co nabral výšku, viděl osoby i věci jinak.

„Maminko, já jsem tím létáním nadšen. Nemůžete si představit to ticho, tu samotu, s níž se setkávám ve čtyřech tisících metrech sám s motorem.“

V roce 1926 nejstarší Mariina dcera zemřela, bylo jí dvacet devět let. V roce 1927 Antoine dostal místo u leteckých linek Latécoère. V Dakaru začal psát knihu „Kurýr na jih“. Měl plnou důvěru v úsudek své matky, která dokázala od prvních stránek posoudit hodnotu díla a nemýlila se. Již dlouho vkládala Marie velké naděje do synova spisovatelského talentu. Zpočátku se obávala, aby ho povolání pilota od psaní nevzdálilo, ale s úlevou konstatovala opak. Linka, letadlo, poušť, kamarádi, to byla trvalá hlavní témata jejího syna. Antoine byl jmenován velitelem letiště v Cap Juby, přístávací základny mezi Casablankou a Dakarem. Jeho úkolem bylo zlepšit vztahy mezi Španěly a Maury. Často musel jezdit do vnitrozemí a hledat piloty, kteří měli poruchu, aby zachránil poštu a pomohl kamarádům vydaným napospas útokům Maurů.

„Dnes večer jsou Vánoce. V tom moři písku se to opravdu nepozná. Čas zde plyne bez jakéhokoli orientačního bodu. Je zvláštní žít v tomhle světě.“

Zatímco Marie v roce 1927 začala opět pracovat pro Červený kříž, její syn vedl v jiném koutě světa podobný boj s bídou a strádáním. Navazoval přátelství s Maury, dával jídlo hladovějícím dětem i dospělým, vykoupil za finanční podpory své rodiny člověka z otroctví. Po dvou letech přidělili Antoina na linky v Jižní Americe a záhy

byl jmenován ředitelem provozu. Matka za ním v roce 1931 přijela do Buenos Aires a syn jí vyprávěl o zemích, nad nimiž letěl, a o službě pilota, jenž je za dlouhých nočních letů jen a jen sám se sebou. Cestou zpět do Francie vezl Exupéry dokončenou knihu „Noční let“.

V roce 1931 se Exupéry oženil v Agay s Consuelou, tmavou drobnou dívkou z Jižní Ameriky. Poté byl pověřen zajišťováním přepravy pošty na lince Casablanca – Port Étienne. Marie nemohla finančně udržet zámek v Saint-Maurice, a tak jej prodala a přestěhovala se do bytu v Cannes. V roce 1934 byl Antoine zaměstnán v propagaci Air France. Zruinovala jej koupě letadla, a tak přijal výhodnou nabídku uveřejnit reportáž z dálkového letu z Alexandrie do Káhiry. Na konci roku 1935 se letadlo s Exupérem a mechanikem Prévotem ztratilo v libyjské poušti. Při havárii se sice nezranili, ale málem zemřeli hladem, žízní a vyčerpaním. Nakonec je zachránila karavana beduinů.

Marie se na poslední, dlouhou etapu svého života přestěhovala do vesnice Cabris, do domku „Les Fioretti“. Brzy byla jako obvykle obklopena dětmi i dospělými. „Paní hraběnka“ se každý čtvrtek věnovala místním dětem – učila je a hrála si s nimi. V roce 1938 se pokusil Exupéry s mechanikem o let z New Yorku na jih do Ohňové země. Opět došlo k havárii a tentokrát i ke zranění posádky. V době rekonvalescence v Americe napsal Antoine třetí knihu s názvem „Země lidí“, která se stala bestsellerem. V roce 1939 dostal mobilizační příkaz. Byl připraven riskovat život ve válce, navzdory věku a zranění ramene létal na stíhačkách a v průzkumném letadle. Marie opět pracovala v nemocnici, pečovala o děti. Vztah Consuely a Antoina ochladl, žili odloučeně a manželství zůstalo bezdětné. V roce 1940 byl Exupéry demobilizován a strávil několik týdnů v Agay s matkou, sestrou Didi a její rodinou.

Brzy odjel do Ameriky a zůstal tam až do dubna 1943. Zabýval se literární činností (knihy „Válečný pilot“). „Malého prince“ začal psát v roce 1942, uveřejněna byla několik dní před autorovým odjezdem ze Spojených států do Alžíru. Kniha věnoval dětem a příteli, ale mlčky i Marii. Syn své milované matce zanechal duchovního potomka tím, že vytvořil „Malého prince“. Ona byla jeho hvězdou. V roce 1944 dostal Antoine povolení konat válečné lety nad Francií. Na své 44. narozeniny 29. června byl málem sestřelen německým stíhačem. Mise 31. července 1944 východně od Lyonu byla pro Antoina de Saint Exupéryho misí poslední. Francie byla osvobozena, Německo obsazeno. Navzdory pátrání nebyl Saint Exupéry nalezen ani mrtvý, ani živý. Výrazu „Antoinovo zmizení“ užívala Marie do poslední chvíle. Nikdy neřekla „jeho smrt“. Svou bolest vyjadřovala verši, ve kterých se obracela k Bohu. *„Hlad po světle ho pudil výše, že stoupat musel, poutník hvězd. Však došel břehů Boží říše? Ach, kdybych o tom měla zvěst, snadněji žal bych mohla nést.“*

V roce 1945, tedy přes rok po synově zmizení, dostala Marie poslední dopis, který končil slovy: *„Kdy konečně bude možné našim milovaným povědět, že je máme rádi? Maminko, polibte mne, jak já Vás z celého srdce líbám.“* Marie čerpala útěchu ze synova posmrtného díla „Citadela“. Každý den až do své smrti roku 1971 opakovala modlitbu z této knihy: *„Pane, jdu k tobě vedena tvou milostí, po svahu, který nám umožňuje růst.“*

Zbytek svého života tato vzácná žena zasvětila připomínání památky syna. Dětem vysvětlovala: *„Malý princ, to je malý chlapec Antoine. A přináší čistotu svého dětství dospělému Antoinovi, který měl jako letec poruchu v poušti a byl by na celém světě sám, kdyby nebyl potkal tu kouzelnou bytost.“*

Iva Dušková

Pohledy do svatohorských kupolí

Mníšecká kaple

Tentokrát vstupujeme do poslední z rohových kaplí ve svatohorských ambitech - do kaple Mníšecké. Tuto kapli nechal vystavět (základy položeny v roce 1661, stavba dokončena roku 1667, výzdoba byla dokončena s největší pravděpodobností v roce 1671) majitel mníšeckého panství Servác Engel z Engelsflussu, již v průběhu stavby se jí začalo říkat podle jejího mecenáše Engelská (Josef Kopeček, Svátá Hora, 2006, s. 78). Vybavíme-li si např. německé slovo „Engel“ či anglické „angel“ - anděl, vidíme, že se jedná o nomen omen, neboť uvnitř, při pohledu do kupole, spatřujeme ve štukové výzdobě nespočet andělských figur a okřídlených andělíčích hlaviček.

V písni ke slavnosti Božího těla se zpívá: „Ó, anděle dnes sstupte shůry“. Začneme tedy tentokrát pohledem do lucerny a sledujme, jak se umělecká výzdoba kupole rozvíjí směrem dolů. V lucerně vidíme osm andělíčích hlaviček, které vzájemně

Pohled do kupole Mníšecké kaple

propojují girlandy z ovoce, pod okénky se nacházejí koše s ovocem a květy. Pod římsou lucerny spatřujeme dalších osm andělíčích hlaviček s křídélky, pod nimi se rozvíjí kartuše srdčitého tvaru. Tuto kartuši přidržují z obou stran figury andělů. V dolní části kartuše je opět okřídlená andělíčí hlavička, pod ní je pak velký štukový rámec pro malbu s ozdobně zalamanými rohy. Po stranách vidíme dvojici drobných volut, na kterých jsou zavěšeny ozdoby z listů a plodů, pod nimi opět andělíčí hlavičky s křídélky. Dále pak jsou zde po stranách dvojice volut a na nich rozmístěny figury andělů, každá z těchto figur je na volutě jinak usazena, můžeme sledovat rozmanitost v provedení figur; o autorovi štukatur se nedochovaly archivní materiály, možná lze uvažovat o tom, zda štuková výzdoba

není dílem vícero rukou. Na spodní části štukového rámce je opět andělíčí hlavička s křídélky, pod ní se rozvíjí kartuše s prázdným polem uprostřed a na jejích okrajích vidíme polopostavy andělů, jejichž tělo je ornamentálně utvářeno a ve spodní části přechází do listových ozdob. V kupoli tak můžeme napočítat úctyhodných 48 figur a polopostav andělů a 48 andělíčích hlaviček. K nim přibudou ještě další na oltáři a na stěnách kaple.

O další výzdobě více prozradí alianční znak zakladatele kaple a jeho manželky rozené Rettling z Rettinger, který doprovází latinsky psaný dedikační nápis: „K větší slávě Boží, ke cti Panny Marie bez poskvrny počaté a k okrase celé svaté rodiny Kristovy jsem postavil tuto kapli a nechal ji vyzdobit“ (Josef Kopeček, Svátá Hora, 2006, s. 81). Jednak se z nápisu dozvídáme o zasvěcení kaple Neposkvrněnému početí Panny Marie, Bůh ji vyvolil za matku Vykupitele lidstva, a proto ji uchránil od poskvrny prvotního hříchu. V liturgii se oslava Početí Panny Marie objevuje nejprve na Východě, z Konstantinopole se pak v 9. století dostává do jižní Itálie a na Sicílii, dále do Anglie, kde tento svátek v 11. století ve své diecézi zavedl Anselm z Canterbury. V roce 1854 pak papež Pius IX. učení o neposkvrněném početí Panny Marie prohlásil za článek víry. Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu se slaví 8. prosince.

Dále nám výše uvedený nápis prozrazuje další program výzdoby v obdélných štukových rámcích v kupoli, kde malby zachycují postavy a události vztahující se ke Kristovu životu. Na malbách jsou zřejmě zachyceny postavy, které můžeme zařadit ke Kristovu příbuzenstvu, jak jej líčí Zlatá legenda Jakuba de Voragine (např. Marie Kleofášova, Marie Salome, Jakub Menší, Jakub Větší, Jan Evangelista, atd.). V rámci Kristova příbuzenstva bývají někdy zobrazováni i malý sv. Jan Křtitel s rodiči Zachariášem a Alžbětou, jako je to i zde v kapli. Některé malby jsou navíc

Okřídlená andělíčí hlavička

Anděl usazený na volutě

Zprávy ze Svaté Hory

Erb zakladatele kaple a jeho manželky s dedikačním nápisem

spojeny s andělem v roli posla a jsou tak úzce provázány se štukovou výzdobou - např. u již zmíněného Jana Křtitele (anděl zvěstoval Zachariášovi narození syna Jana (L 1,13)), u Panny Marie - v apokryfních textech se dovídáme o jejích rodičích Jáchymovi a Anně, tak jak jsou na malbě ztvárněni (anděl zvěstoval Jáchymovi a Anně narození dcery), další malba znázorňuje Útěk Svaté rodiny do Egypta (anděl vyzval sv. Josefa k útěku z Betléma před Herodovým pronásledováním). Nad těmito malbami se ještě nacházejí malby andělů uprostřed malých kartuší srdčitého tvaru. Tito andělé drží v rukou předměty, které se pravděpodobně vztahují k postavám na velkých malbách pod nimi. Např. anděl s palmovou větvičkou nad obrazem sv. Jana Křtitele s rodiči poukazuje na mučednickou smrt, stěží sv. Jana Křtitele. Anděla s nápisovou páskou a nápisem na ní: ECCE AGNUS DEI (Hle, beránek Boží (J 1,29)) na nápisové pásce najdeme nad obrazem, který zachycuje křest Krista v Jordánu. Autora původních barokních maleb v kapli neznáme; v roce 1931 malby obnovil akademický malíř Karel Brousek z Prahy.

V této kapli se během Vánoc každoročně koná výstava betlémů (a to již od roku 1991). Připravuje ji Spolek příbramských betlémářů. Tento spolek pečuje o dědictví předků, kteří se na Příbramsku s velkou láskou, trpělivostí a pečlivostí věnovali tvorbě betlémů (ať už figury vyřezávali ze dřeva anebo je vytvářeli z chlebového těsta). A stejně jako kdysi, i dnes betlémáři staví betlémy. K narozenému Ježíši spěchají nejen pastýři a daráci, připojují se k nim i všichni návštěvníci výstavy betlémů. A nad nimi v kupoli lze spatřit anděly vytvořené štukatérem - celé množství nebeských zástupů. Jak uvádí Písmo (L 2,14), andělé pěli chválu Boží: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má (Bůh) zalíbení.“

Eva Hovorková

Sv. Jan Křtitel jako dítě s rodiči a se svým atributem beránkem

- ☐ V sobotu 1. listopadu jsme slavili **slavnost Všechny svatých**, a to při mších svatých v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00 hodin. Na závěr večerní mše svaté jsme se modlili potřebné modlitby k získání plnomocných odpuštěk přivlastnitelných duším v očistci.
- ☐ **Vzpomínka na všechny věrně zemřelé** letos připadla na neděli. Tento den jsme se na závěr všech mší svatých, tedy v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30, modlili za duše v očistci. Od odpoledne předešlého dne bylo možné po celý den získat plnomocné odpuštěk. Po odpolední mši svaté se konala v dušičkové kapli pod zvonicí dušičková pobožnost.
- ☐ V pondělí 3. listopadu se kostelnice Věra Langová spolu s vedoucí exercičního domu a Svatohorského poutního muzea Martinou Jechortovou vydaly na **pouť do Polska** ke hrobu Arnošta z Pardubic, s nímž je Svatá Hora a Příbram spjata. Pouť organizovalo Arcibiskupství pražské.
- ☐ Letos jsme poprvé od loňského blahřečení ve čtvrtek 6. listopadu slavili **památku šesti španělských mučedníků** redemptoristů, kteří byli umučeni v období občanské války ve Španělsku ve 30. letech minulého století.
- ☐ Od pátku 7. do neděle 9. listopadu měli členové Svatohorského chrámového sboru spolu s bývalým svatohorským regenschorim Pavlem Šmolíkem **soustředění v Kašperských Horách**. Na tomto setkání byl přítomen také P. Stanislav Příbyl, CSsR.
- ☐ V neděli 9. listopadu jsme si připomněli 282. **výročí založení Kongregace** Nejsvětějšího Vykupitele.
- ☐ Jako každý rok začátkem listopadu jel i letos **P. Stanislav Muzikář**, CSsR, navštívit Krušné Hory. Stalo se tak v pondělí 10. listopadu. Po prohlídce opravené fary v Perninku, kde za komunismu žil 23 let a kde se v tento den setkal se svými přáteli z plzeňského biskupství, ponavštěvoval přátele v Abertamech a vydal se se svým doprovodem zpět do Příbrami.
- ☐ Na svém **138. zasedání** 14. listopadu výbor Matice Svatohorské schválil příspěvek Matice ve výši 9.000 Kč na nové stojany na fotografie pro druhý ročník výstavy fotografií Svaté Hory, která se nyní přesunula z Itálie opět do Německa; pokračoval v konkrétní přípravě benefičního koncertu v bazilice. Výbor vzal na vědomí informaci o podrobnostech přiděleného grantu na rekonstrukci Svaté Hory a poděkoval Janu Traxlerovi za všechno úsilí vynaložené pro tento projekt.
- ☐ Svatohorský chrámový **sbor slavil svátek** patronky hudebníků, sv. Cecilie. V sobotu 22. listopadu po večerní mši svaté byly zpívané slavnostní svatocecilské nešpory, kterým předsedal P. David Horáček, CSsR. Poté se sbor přesunul do farního sálu ke společnému posezení. Toto společenství velmi obohatil P. Stanislav Muzikář, CSsR, který povyprávěl příběhy ze života a hlavně prokázal čest svému jménu, když zpíval řadu lidových písniček.
- ☐ **Slavností Ježíše Krista Krále** jsme v neděli 23. listopadu ukončili liturgický rok. Od 12.00 do 15.00 hodin probíhala v bazilice adorace Nejsvětější Svátosti.
- ☐ V úterý 25. listopadu přijel na prohlídku Svaté Hory **ředitel Arcidiecézní charity** Praha, pan Jaroslav Němec, s otcem biskupem Charlesem Kasonde z diecéze Solwezi v Zambii, který byl v Čechách na pracovní návštěvě.
- ☐ V pátek 28. listopadu se P. Josef Michalčík, CSsR, Atanáz Mandzák, CSsR, a David Horáček, CSsR, vydali do Prahy na **doktorskou promoci P. Stanislava Příbyla**, CSsR. Po slavnostní promoci na Doktora teologie spolu všichni, s pozvanými hosty P. Příbyla, slavili mši svatou v chrámu Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí v Praze.
- ☐ 29. listopadu v odpoledních hodinách přišel na Svatou Horu poutník, který je **již 9 měsíců na pěší pouti**. Vykročil ze Španělska z Compostely, pokračoval přes Řím, Padovu a Medjugorje do Polska do Wadowic. Nyní se vrací do Španělska, kam by měl dojít za tři měsíce. Jeho pouť je poděkováním za uzdravení. Po večeri a noclehu v exercičním domě se druhý den zúčastnil mše svaté. Protože tento poutník hovořil italsky, francouzsky a španělsky, komunikoval s ním italsky o. Atanáz Mandzák, CSsR.
- ☐ V neděli 30. listopadu jsme **první adventní nedělí** zahájili nový liturgický rok. Při mších svatých v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 se zehnalý přinesené adventní věnce.
- ☐ První letošní **rorátní mši** sloužil v sobotu 6. prosince v 6.00 v zaplněné svatohorské bazilice P. Petr Beneš, CSsR, který vedl v exercičním domě kurz s názvem „Symboly adventu“. Velmi silná účast věřících na rorátech byla ještě poslelna čtyřiceti exercitanty.

Vydáno 9.399 mil. Kč • chýbí 5.539 mil. Kč
Velké varhany pro Svatou Horu

Tři zamyšlení

V následujících třech zamyšleních budeme chronologicky sledovat liturgické dění končícího adventu a Vánočních svátků, přičemž se dotkneme i tématu, které v letošní liturgické době vánoční bude chybět – svátek betlémských prvomučedníků, tzv. Mláďátek.

Advent – úžasné očekávání

Před několika lety jeden časopis otiskl zajímavou studii o řidičích. Autor studie pozoroval, kolik trpělivosti má člověk za volantem. Zajímala ho délka času, kterou byl řidič ochotný čekat na semaforech za jiným autem, jehož řidič se pozapomněl a nevěšil si, že už naskočila zelená. Výsledek byl předvídatelný: řidiči za volantem byli netrpěliví. Překvapující bylo, jak krátce byli někteří ochotni čekat – v některých případech méně než dvě sekundy.

Jsme národ, kterému se čekání nelíbí. Chceme se rychle naobědvat, a to i doma v rodinách, chceme rychle postupující řady v bankách a obchodech, chceme si rychle zařídit kadeřníka či automechanika, který se trápí s výměnou oleje. Vynalezli jsme rychlé, instantní způsoby komunikace a informace. Naše děti si vynucují okamžité uspokojení svých potřeb a my se někdy podivujeme, kde se to naučily.

Myšlenka liturgického období věnovaného slavení čekání zní v naší společnosti směšně. A přece není možné pochopit pravý smysl Vánoc bez objetí Adventu a nedá se docenit Advent bez pochopení podstaty čekání.

V našem životě existují dva druhy čekání. První je čekání „prázdné“, například u lékaře nebo za autem na semaforech, kdy řidič před námi nevidí zelenou. Toto čekání přerušuje plynutí života. Pokud máme čekat na meškajícího lékaře či řidiče, všechno skřípe.

Druhý typ čekání nám je také známý. Jde o čekání „plné“, tedy takové, jako když rodiče čekají na narození dítěte. Nic nestojí, nic neskřípe. Jdeme den za dnem, žijeme a plníme své denní povinnosti, jako by se nic nedělo, a přece se vše změnilo, všechno vypadá jinak. Každý den očekáváme se zatajeným dechem, s vědomím, že náš svět se zanedlouho úplně přemění: očekáváme, že se stane něco nádherného, očekáváme „naplnění“.

Podobně čekáme první známky jara, ranní zpěv ptáků, kteří se vrátili do svých hnízd, první pučení stromů a zelenající se trávu. Čekáme cosi krásného a toto očekávání naplňuje každý moment dne. Nic od nás nežadá, přichází jaksi samo, ale naše vědomí si z toho tvoří takové nádherné očekávání.

Toto je očekávání Adventu. Očekáváme Boha, jenž se má stát viditelným a má se projevit v našem světě. Když se Ježíš narodil, bylo v Betlémě mnoho lidí, ale málokdo z nich skutečně očekával, že se něco stane. Když Josef s Marií přinesli Dítě do chrámu, byl přeplněný, ale jen Anna a Simeon ho očekávali. Ostatní to propásli, protože nic nečekali.

Advent je časem přípravy a čekání na Boha, který se narodí uprostřed nás. Proto je důležité, abychom v rodinách hovořili o očekávání. Hovořte s dětmi a připomeňte jim chvíle, kdy na něco hezkého čekaly, připomeňte jim jejich nadšení a touhu. Povězte jim o velké touze národů, aby už konečně přišel Vykupitel. K tomu může pomoci i

Jesseho rodokmen, ten je možné nakreslit – nejprve stručně, jen hlavní osoby, později, když jsou děti starší, je možné doplnit další jména. Povězte jim krátce životopis každé postavy. A nezapomeňte, že v tom rodokmenu máte i vy své místo, protože každý z nás čeká na chvíli, kdy se Bůh zjeví uprostřed nás.

Advent nás učí hledět na čekání spíš jako na příležitost, než jako na otravu. Čekání nám umožňuje rozhlédnout se a všimnout si, co jsme mohli zmeškat. Nabízí nám volné sekundy a minuty, kdy můžeme někomu pomoci, kdy můžeme věnovat svou pozornost druhému nebo kdy se můžeme pomodlit krátkou modlitbu a uvědomit si, že Bůh je stále přítomný mezi námi.

Advent nás učí žít naše dny v očekávání. Bůh není minulostí, není v našich chybách a hříších, ani v tom, co jsme nestihli vykonat. Bůh není v budoucnosti, není ve všech těch věcech, do nichž se ženeme. Bůh je tady a teď, chce se vtělit do našeho světa právě teď. A jen ti, kteří ho očekávají, jen ti, kteří čekají něco krásného, si toho všimnou.

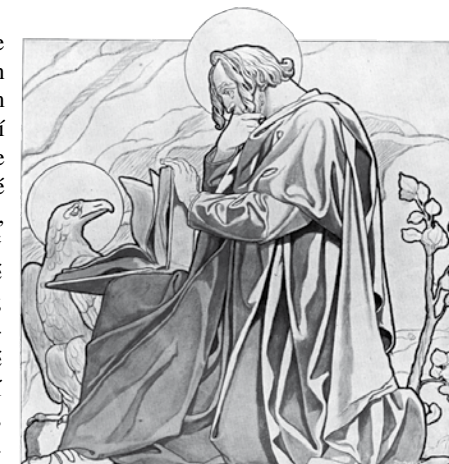
P. Václav Hypius, CSsR, Bratislava

Svatý Jan

O vánočních dnech jsme s velkým úžasem a radostí v srdci poslouchali píseň Božích andělů, kteří zpívali „Sláva na výsostech...“. A říkali jsme si, že je to vlastně píseň do pochodu pro pastýře, kteří tenkrát šli k jesličkám. Slyšeli jsme tuto píseň k pochodu všech těch, kteří jdou do Betléma, slyšeli jsme tuto píseň na cestu pro všechny lidi až do konce časů. Pro všechny, protože tato píseň, kterou nás naučili andělé, obsahuje to, co je podstatné – slávu Boží, radost z Boha, lásku k Bohu a také zjevení, tedy tu zvěst, že všichni lidé jsou Bohem milováni. „Pokoj lidem na zemi, které má Bůh rád,“ to je ta vánoční andělská píseň.

Slavíme svátek svatého Jana a mohlo by se zdát, že se k vánočnímu tajemství příliš nehodí. Ale svatý Jan je světec vskutku vánoční. To proto, že právě on nám zanechal pod vlivem Ducha svatého jakési rozvedení té překrásné vánoční písně, a to ve svém evangeliu, ve svých listech a v knize Zjevení. Svatý Jan v této své velepisni obsahuje začátek i konec, on zpívá o tom, co říkal anděl Panně Marii: „On bude veliký.“ Svatý Jan ve svých knihách zpívá o velikosti Ježíšově. Své evangelium začíná slovy o počátku (srov. Jan 1, 1 – 5; 1Jan 1, 1 – 4), takže jeho píseň oslavuje velikost Ježíše Krista, jenž je začátkem všeho. Janova píseň také obsahuje celé dějiny Božského lidu a jejich zakončení v knize Zjevení. Svatý Jan vidí, kam všechno jde, kam směřuje ta veliká pouť, ten pochod Božského lidu. Hovoří: „...a viděl jsem svaté město vystrojené jako nevěstu okrášlenou pro svého ženicha.“ Dál píše o Božím převládání s lidmi, kdy oni budou jeho lidem a On, Bůh s nimi, jim setře každou slzu z očí, a už nebude smrti ani zármutku, ani nářku ani bolesti, protože starý svět pomínul. Teď nastal nový svět. Boží lid přišel ke svému Otci po slavné radostné pouti, po vítězném pochodu. (srov. Zj 21. kapitola) Takto evangelista Jan dokázal rozvést vítěznou píseň andělů.

A jeho píseň, kterou nám Jan zanechal, obsahuje další podstatnou věc, totiž slávu

Boží. Přise nám o Ježíši Kristu, který zde ve světě oslavil svého Otce tak, jako nikdo na světě. Ježíš je pro nás vzorem. Když ve velekněžské modlitbě obrací své oči k nebi a pronáší k Otci slova, že přišla hodina, aby láska, kterou ho Otec miloval, byla v lidech a Otec v Synu, vyjadřuje úžasnými slovy spojení s Otcem, vyjadřuje lásku k Otci a zároveň lásku, ke které nás zve, abychom také milovali našeho nebeského Otce v Něm, Ježíši Kristu. Když uvážíme, jaká je to láska, o níž zpívá Velepíseň a celé Písmo svaté, můžeme říci, že je to láska vroucí, láska něžná, vyjádřená Ježíšovými slovy „vy ve mně a já ve vás“.

Evangelista Jan zpívá i další část andělské písně, protože zpívá o pokoji pro lidi, které Bůh miluje. A protože Bůh miluje všechny, pak také všichni se mají navzájem milovat. Přece každý kdo miluje, je zrozen z Boha a poznal Boha. (srov. 1Jan 4, 7 – 21)

Rozjímáme a žijme se svatým Janem, s jeho myšlenkami, s písní jeho díla. Bývalo zvykem, že v tento den se světlo víno a to se pak dávalo lidem pít jako taková svátostina. Když kněz podával věřícím kalich vína, pronášel slova: „Pij lásku svatého Jana.“ To je můj přání, pro všechny – pijme lásku svatého Jana.

Z promluvy P. Václava Holakovského, CSsR, vybral P. David Horáček, CSsR

Svátek Mládětek

Letos bude ve vánoční době o jeden svátek méně, protože na 28. prosinec, kdy slavíme Mládětku, vychází neděle Svaté Rodiny. Proto si svátek umučení bezbranných nevinných malých chlapců připomeňme následujícím textem P. Václava Holakovského.

Většina vánočních svátků přišla do západní církve z východu. S dnešním svátkem je to naopak. Má totiž pravděpodobně původ v západní církvi, protože je poprvé doložen v roce 505 v Severní Africe v Kartágu. Zvláště se slavil v Galii, v galikánské liturgii, kde se slavil jako smutná slavnost. Bohoslužebné roucho mělo smuteční fialovou barvu. Takto se svátek slavil až do nedávné doby, do roku 1960, kdy při liturgické úpravě dostal jiný ráz. Už se neuzívá fialové barvy, ale stejně jako u všech mučedníků barvy červené.

Obojí přístup k tomuto tajemství betlémských děťátek je pravdivý. Totiž i ten dřívější i ten nynější. V dřívějším rázu svátku si věřící připomínali a uvědomovali hrůzu zabití nevinných dětí. Mysleli na Heroda, na jeho zločiny, včetně krveprolití bezbranných dětí. Dnes se také můžeme zahledět na zločin krále Heroda. Kolik dětí přesně bylo zabito, to nám není dobře známo. Někteří badatelé Písma vypočítávají, kolik jich asi mohlo být. Prý čtrnáct, ale to není podstatné. My v souvislosti s dětmi betlémskými můžeme myslet na všechny děti, které v průběhu dějin i v dnešní době podlely ve svém nejtěžším mládí herodovskému zločinu. Duch svatý v Písmu svatém v evangeliu pro dnešní den (Mt 2, 13 – 18) užívá slov proroka Jeremiáše, končících tichou větou „A už nejsou.“ Jaký je v tom skrytý hluboký smutek! Tato slova se nesou i nad dnešním světem, nad těmi, kdo smýšlením a jednáním shodným s jednáním Herodovým ničí životy dětí, a to různým způsobem. Buď tím, že se o ně nestarají a ony pak hynou opuštěností a hladem, nebo tím, že je zabíjejí přímo v tělech matek. I jim jsou určena ta hrozná slova „už nejsou“.

S dnešní liturgií můžeme hledět na neviňátka a lidskou krutost tak, že Bůh je milosrdný a chce zachránit ty, které stvořil. On přece miluje vše z toho, co stvořil a nemá v ne-

navisti nic z toho, co učinil, jak praví Písmo (srov. Mdr 11, 24n). Tak můžeme vidět betlémská děťátka vítězně. Herodes se zmýlil, neviňátka žijí a církev je slaví s velkou radostí jako mučedníky. Jsou to děti, které zemřely za Krista, zemřely místo Krista, a proto je slavíme. Zároveň slavíme Boží moudrost, lásku a milosrdenství, vznášející se nad těmito dětmi pro utrpení a smrt Ježíše Krista. Kdo je spasen, je spasen pro Kristovo umučení a lásku. Jeho smrt se vztahuje směrem dopředu, do dnešní doby, ale i vzad, zpět do lidských dějin. A my věříme a doufáme, že děti, jež přišly o život pro lidskou zlobu nebo kvůli zatvrzelé nevědomosti či jakkoliv jinak, jsou v nebi. Dříve pro ně teologové vymýšleli nějaké místo, kde tyto děti žijí v přirozeném štěstí. Dnes se tato myšlenka všeobecně opouští a věříme, že všechny děti, které nebyly pokřtěny zde na zemi, které umřely ve věku, kdy nemohly užívat rozum, že jsou všechny v nebi pro utrpení a smrt Ježíše Krista. Tedy betlémská mláděťátka žijí, protože jsou pro Kristovy zásluhy v nebi. Ty děti se svou smrtí, jakkoli krutou, připodobňují smrti Pána Ježíše Krista. A krev Krista očišťuje všechno, co potřebuje očistit.

Takže se radujeme a velebíme Boží moudrost a moc, která je větší než všechna lidská vychytralost a zločinnost. Bůh je milosrdný, proto o jeho milosrdenství zpějeme navěky.

V klášteřích bývalo na dnešní den zvykem, že se nejmladší ujímali vlády nad celým domem. Vzpomínám, že v jednom domě ve Vlámku rektor i ministr domu zůstali v ten den stranou a mladí bohoslovci vládli. Především nad kuchyní, protože si mohli uvařit a napéct, co chtěli. Připravili si oblíbené dobroty a takto slavili Mládětku. Má dnes v klášteřích kdo takto slavit? Mysleme na ty mladé lidi, kteří šli za Kristem, aby za ním šli věrně a stále a aby jich přibývalo.

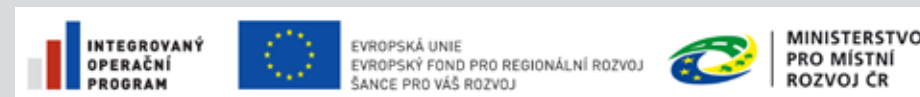
Z promluvy P. Václava Holakovského, CSsR vybral a upravil P. David Horáček, CSsR

Informace k rekonstrukci poutního areálu Svatá Hora

Projekt CZ.1.06/5.1.00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

Hlavním záměrem projektu je stavební a restaurátorská obnova a revitalizace národní kulturní památky Svatá Hora v Příbrami a její nové využití prostřednictvím rozšířených a nově vzniklých kulturních a vzdělávacích služeb. Projekt bude sloužit jako modelový projekt obnovy a využití obdobného typu památek. Použité přístupy a postupy budou aplikovatelné na obnovu a využití památek obdobného charakteru po celé České republice. Nově rekonstruované prostory budou využity pro duchovní činnost, stálou výstavní expozici, budou uzpůsobeny pro pořádání krátkodobých tematicky zaměřených expozic a výstav. Dále budou sloužit k pořádání kulturních akcí pro široké spektrum návštěvníků i pro vzdělávací akce (žáci základních a středních škol apod.). Vznikne badatelské centrum zaměřené na barokní kulturu s hudebním archivem.

Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno ze strany Ministerstva pro místní rozvoj dne 11. 11. 2014. Plánované datum ukončení realizace projektu: 30. 11. 2015. Dotace ze strukturálního fondu ERDF: 162 514 755,62- Kč. Dotace ze státního rozpočtu: 28 679 074,53- Kč. V současné době se připravuje vyhlášení výběrového řízení na realizátora stavebních a restaurátorských prací.

Zpívání u jesliček

Podobně jako v loňském roce se o letošních Vánocích se na Svaté Hoře bude konat „Zpívání u jesliček“. Jedná se o zpěv koled v bazilice na Svaté Hoře, kam o vánočních svátcích v odpoledních hodinách přichází mnoho návštěvníků, zvláště rodin s dětmi. Zpívání u jesliček navazuje na tradici zpívání pásma koled zavedené na Svaté Hoře v poválečné době, udržované i v době komunismu a obnovené po roce 1990. Tehdy se koledy zpívaly po odpolední mši svaté.

Zpívání koled se bude konat opět čtyřikrát, a to na Boží hod vánoční 25. prosince, na svatého Štěpána 26. prosince, v neděli 28. prosince 2014 a v neděli 4. ledna 2015, vždy od 14 do cca 15 hodin v bazilice na Svaté Hoře. Bude zahájeno krátkým přivítáním svatohorským redemptoristou P. Davidem Horáčkem. Návštěvníci budou mít k dispozici brožurku s notami a textem. Každá koleda bude opatřena číslem, které bude zobrazováno na dobře viditelném displeji tak, aby se do zpívání mohli zapojit i ti, kteří přijdou, i zcela náhodně, během programu. Varhaník na kůru vždy krátce předehraje danou koledu a poté účastníci budou za doprovodu varhan spolu s varhaníkem a několika sborovými zpěváky zpívat. Takto se přezpívají všechny koledy uvedené v brožurce. Na závěr to bude tradiční „Narodil se Kristus Pán“, kterým bude program zakončen.

Na Boží hod vánoční doprovodí zpěv koled přední český varhaník a titulární varhaník baziliky na Svaté Hoře Jaroslav Tůma a v neděli 4. ledna 2015 zasedne za chórové varhany Pavel Šmolík, regenschori katedrály sv. Bartoloměje v Plzni a bývalý ředitel svatohorského kůru.

Zpívání u jesliček lze spojit s návštěvou svatohorského betlému umístěného v bazilice v kapli svatého Ignáce a s návštěvou tradiční výstavy betlémů, kterou v Mníšecké kapli a Svatohorském poutním muzeu pořádá Spolek příbramských betlémářů.

Zpívání u jesliček je určeno malým i velkým, mladým i starým. Vstup bude volný.

Zpívání u jesliček pořádá Matice Svatohorská za finanční podpory města Příbram a Pražské provincie kongregace redemptoristů.

Za Matici Svatohorskou Jana Hovorková

*Vážení čtenáři a příznivci Svaté Hory,
do příštího roku Vám
svatohorští redemptoristé,
členové Výboru Matice
Svatohorské i ošichní jejích
spolupracovníci přejí vše dobré
a mnoho Božích milostí.*

2015

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2015

4. 2. – 7. 2.	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1 200 Kč
26. 2. – 1. 3.	Exercicie pro zdravotníky a ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
16. 3. – 18. 3.	Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského	P. Michal Němeček	–
19. 3. – 22. 3.	Exercicie „Má církev srdce?“	P. Ondřej Salvet	1 200 Kč
4. 5. – 8. 5.	Exercicie „Modli se a pracuj II.“	P. Karel Satoria, OCSO	1 510 Kč
18. 5. – 22. 5.	Exercicie „Kristus jediný Vykupitel člověka“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1 510 Kč
4. 6. – 7. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
8. 6. – 12. 6.	Exercicie „Maria, vzor pro dnešní dobu“	P. Jan Sokulski, CSsR	1 510 Kč
15. 6. – 19. 6.	Exercicie „Křesťanská výchova v dnešní době“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1 510 Kč
2. 8. – 6. 8.	Exercicie „Láska je touha po jednotě“ (Fragmentárnost a sjednocení v duchovním životě)	P. Petr Beneš, CSsR	1 510 Kč
17. 8. – 21. 8.	Exercicie „Co dělat, když se nám zdá, že život ztrácí smysl“	P. Jan Sokulski, CSsR	1 510 Kč
23. 8. – 29. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2 310 Kč
17. 9. – 20. 9.	Exercicie pro seniory „Zralý život v pohledu víry“	Mons. Aleš Opatrný	1 200 Kč
21. 9. – 25. 9.	Exercicie v mlčení (pro lidi středního věku)	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1 510 Kč
5. 10. – 10. 10.	Exercicie podle sv. Ignáce	P. František Hylmar, SJ	1 910 Kč
16. 10. – 18. 10.	Setkání pastoračních asistentů Arcibiskupství pražského	P. Michal Němeček	–
19. 10. – 23. 10.	Exercicie „Od začátku“	P. David Horáček	1 510 Kč
25. 10. – 31. 10.	Exercicie pro kněze	P. Jindřich Krink	2 310 Kč
5. 11. – 8. 11.	Exercicie „Literatura a duchovní život“	P. Petr Beneš, CSsR	1 200 Kč
9. 11. – 13. 11.	Exercicie pro muže „Král David“	P. Václav Hypius, CSsR	1 510 Kč
15. 11. – 21. 11.	Exercicie pro kněze	Mons. Aleš Opatrný	2 310 Kč
26. 11. – 29. 11.	„Pax“ (pokoj) – prostředí pro růst Boží setby v nás	P. Stanislav Příbyl, CSsR	1 200 Kč
29. 11. – 5. 12.	Exercicie pro kněze „Adventní týden s posledními papeži“	P. Miloš Szabo	2 310 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex_dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

25. 12.	Hod Boží vánoční, zasvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Zpívání u jesliček od 14.00 do 15.00 v bazilice.
26. 12.	Svátek sv. Štěpána, mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00, 15.30. Zpívání u jesliček od 14.00 do 15.00 v bazilice.
28. 12.	Svátek Svaté Rodiny, mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Zpívání u jesliček od 14.00 do 15.00 v bazilice.
31. 12.	Památky Sv. Silvestra, mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00. Mše sv. na závěr roku v 22.30.
1. 1. 2015	Slavnost Matky Boží P. Marie, zasvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Je možné získat plnomocné odpustky.
4. 1.	Zpívání u jesliček od 14.00 do 15.00 v bazilice.
6. 1.	Zjevení Páně (Tři Králů), doporučený svátek. Mše sv. 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
11. 1.	Slavnost Křtu Páně. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.
14. 1.	Bl. Petra Donderse, kněze redemptoristy. Mše sv. v 7.00, 9.00 a 17.00.
21. 1.	110. výročí povýšení na baziliku. Za obvyklých podmínek je možné získat plnomocné odpustky. Mše sv. a 7.00, 9.00 a 17.00.
2. 2.	Svátek Uvedení Páně do chrámu (Hromnice). Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
18. 2.	Popeleční středa, den přísného postu. Udílení popelce při všech mších. Mše sv. 7.00, 9.00 a 17.00.
19. 3.	Slavnost sv. Josefa, doporučený svátek. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
25. 3.	Slavnost Zvěstování Páně, doporučený svátek. Mše sv. v 7.00, 9.00, 11.00 a 17.00.
29. 3.	Květná neděle. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Průvod s ratolestmi při mších v 9.00 a 11.00.
2. 4.	Zelený čtvrtek. Pravidelné bohoslužby se nekonají. Památka ustanovení eucharistie v 17.00 s následnou adorací. Za obvyklých podmínek je možné získat plnomocné odpustky.
3. 4.	Velký pátek. Pravidelné bohoslužby se nekonají. Křížová cesta v 15.00, v 17.00 Velkopáteční obřady. Za obvyklých podmínek je možné získat plnomocné odpustky.
4. 4.	Bílá sobota. Pravidelné bohoslužby se nekonají. Obřady velikonoční Vigilie ve 21.00. Je možné získat plnomocné odpustky.
5. 4.	Hod Boží velikonoční – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, zasvěcený svátek. Mše sv. v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15. 30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Po odpolední mši svatě jsou nejprve zpívané nešpory

Před mši svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mši svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30)

Svatost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mši svatou, na požádání kdykoli

Ve středu od 16.00 katechismus pro dospělé (mimo červenec a srpen)

Ve čtvrtek po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zaslat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

V případě nutnosti je možné se na duchovní správu nepřetržitě obracet na tel: 603 797 393 - P. Sokulski, administrátor.

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r. o, IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží neděle: I. - XII: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - V. & IX. - XII: 9.00 - 16.00 • V. - VIII.: 9.00 - 17.00

Expozice Svatohorského poutního muzea je volně přístupná za dobrovolné vstupné.

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea,

jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.

Prohlídka s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.

Prohlídka výstavy na Letním kůru „Svatá Hora v čase i nad časem“ - na požádání v prodejně za dobrovolné vstupné.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s, Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada.

Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s, č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Milosrdný a dobrý Bože, požehnej tento nový rok,
aby mě přivedl do nových prostor.
Ať se nově rozzáří původní a nepředstavitelný jas mé duše.
Ochráňuj toto nové a neporušené ve mně
před vesikerym zakalením.
Nedopusť, abych upadl do starých chyb,
ale stvoř ve mně nové věci.
Zehnej našemu světu,
aby zůstal uchráněn valem a katastrof.
A daruj všem lidem nové srdce,
srdce plné pokoje a lásky.
Amen.

Volně podle knihy Důvěrná slova (nakladatelství Paulínky)

Leopold I. Habsburský (1640 – 1705)

Římský císař, český a uherský král. Čtvrtý syn císaře a krále Ferdinanda III. a jeho první ženy Marie Anny Španělské. Původně se měl stejně jako jeho strýc arcivévoda, biskup Leopold Vilém stát duchovním. Po náhlé smrti svého bratra Ferdinanda IV. se však ocitl v situaci následníka trůnu. Uherským králem byl korunován roku 1655 a českým o rok později. Jeho vláda byla poznamenána bojem s Turky. Byl kultivovaným a uměnímilovným panovníkem, věnoval se komponování a provozování hudby, účastnil se mnohých dvorských baletních a divadelních produkcí. Svatou Horu navštívil v letech 1673 a 1683.

Detail obrazu ze série významných osobností spojených s historií Svaté Hory